

BAT

și vacanța de vară

Text de

Elena K. Arnold

Ilustrații de

Charles Santoso

**Traducere din limba engleză de
Laura Frunză**

Editura Paralela 45

Redactare: Alisa Ionescu
Corectură: Ramona Rossall
Tehnoredactare: Cezar Băjenaru
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Bat și vacanța de vară / text de Elana K. Arnold ; il. de Charles Santoso ;

trad. din lb. engleză de Laura Frunză. - Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4097-0

I. Arnold, Elana K. (text)

II. Santoso, Charles (il.)

III. Frunză, Laura trad (trad.)

087.5

The Bat Chronicles #3: Bat And The End Of Everything
Elana K. Arnold

Copyright © 2017 by Elana K. Arnold

Illustrations copyright © 2017 by Charles Santoso

Originally published by Walden Pond Press, an imprint
of HarperCollins Inc.

Published by arrangement with Pippin Properties,
Inc. through Rights People, London

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie
mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de
legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

CUPRINS

1. O propunere	7
2. Un plan perfect	13
3. Pe bancheta din spate	19
4. În bucătărie	25
5. Acasă la Ezra	31
6. Un cadou pentru Thor	38
7. O idee	46
8. Pentru Jenny, de la Bat	51
9. La locul de joacă	58
10. Ultima zi din clasa a treia	64
11. Seară cu pizza	72
12. Gogoși la micul-dejun	78
13. Planuri pentru viitor	84
14. Asistentul unui asistent	92

15. Torticolis și rinită	99
16. O vizită la domiciliu	107
17. La strand	117
18. O ședință foto	125
19. Două scrisori	132
20. O zi caniculară	142
21. Două părți	152
22. Jonglerii cu clătite	158
23. O ședință de familie	168
Nota autoarei	181
Mulțumiri	183

CAPITOLUL 1

O propunere

Cum îți iei la revedere de la un prieten?

Asta se întreba Bixby Alexander Tam (cunoscut de toată lumea drept Bat) în timp ce stătea cu Rica, iepuroaica clasei, în țarcul din spatele clasei domnului Grayson. Era prima zi de luni din iunie. În patru zile, anul școlar urma să se încheie, iar Bat trebuia să-și ia la revedere.

În clipa aceea, își lăsă privirea să rătăcească, concentrându-se pe felul în care blana Ricăi

se simțea între degetele sale, pe cât de moale și de liniștitoare era. O simțea pe Rica inspirând și expirând. Vedea corpul Ricăi umflându-se și micșorându-se cu fiecare respirație.

Rica era mulțumită să stea în rombul format de picioarele încrucișate ale lui Bat. Iepuroaica avea încredere în Bat. Ea știa că băiatul nu i-ar face rău niciodată.

În afara țarcului, clasa era tăcută. Bat își dorise să ajungă devreme la școală în ziua aceea, ca să fie doar el cu Rica și, desigur, cu domnul Grayson.

Domnul Grayson stătea la catedră. Nu corecta lucrări, nici nu-și lua notițe cu privire la programul zilei, nu făcea nimic, din câte își dădea seama Bat. Pur și simplu stătea acolo, cu coatele pe catedră, cu bărbia sprijinită în palme, privindu-i pe Bat și pe Rica. Purta multe brățări colorate la mâini, iar pe încheietura stângă avea înfășurat un batic portocaliu.

Bat se uită în jos la iepuroaică. Se întrebă cât timp s-ar simți confortabil Rica acolo, stând

pur și simplu, dacă nu ar interveni nimic care să-i întrerupă. În cele din urmă, Ricăi avea să se facă foame sau avea să-și facă nevoile. În cele din urmă, avea să se miște...

Dar Bat își dorea să poată rămâne fix așa, cu Rica așezată comod în spațiul dintre picioarele sale și cu domnul Grayson privindu-i liniștit.

— Ești sigur că nu vrei să te mai gândești? întrebă domnul Grayson.

Bat nu spuse nimic. Știa despre ce vorbește domnul Grayson; cu doar cinci minute în urmă, îl întrebase dacă n-ar vrea s-o ia pe Rica acasă la el pe durata verii, ca să aibă grijă de ea până la toamnă, când reîncepea școala.

În mod normal, n-ar fi existat decât un singur răspuns la această întrebare: „Da!“ Dar împrejurările nu erau deloc normale. Nu mai erau. Nu de când Bat devenise stăpânul lui Thor, puiul de sconcs orfan pe care îl salvase mama lui și îl adusese acasă, să aibă grijă de el până când avea să fie suficient de mare ca să poată fi eliberat în sălbăticie.

— Am întrebat-o deja pe mama ta și ea a spus că, din punctul ei de vedere, ar fi în regulă, spuse domnul Grayson.

Chiar dacă o iubea pe Rica și i-ar fi plăcut ca aceasta să stea la el toată vara – cu el, cu mama și cu sora lui, Janie, și cu Thor, puiul de sconcs, Bat clătină din cap.

— Thor are nevoie de mine, răspuse el. Și nu știu dacă pot fi cel mai bun stăpân de sconcsi și cel mai bun stăpân de iepuri în același timp.

Domnul Grayson își împinse scaunul și se ridică. Bat auzi scârțâitul familiar al bascheților domnului Grayson în timp ce se îndrepta spre spatele clasei și știu, atunci când scârțâitul încetă, că el ajunsese lângă țarc, chiar dacă Bat avea ochii încetoșați și se uita în jos la blana albă și pufoasă a Ricăi.

Domnul Grayson se așază într-un genunchi ca să fie chiar lângă Bat, pe partea cealaltă a țarcului.

— Bat, spuse el. Știi că aproape a venit vacanța de vară și că, în curând, va sosi momentul

să-l eliberați pe Thor. M-am gândit – mă rog, mama ta și cu mine ne-am gândit *împreună* că, dacă ai avea-o pe Rica lângă tine, poate că ți-ar fi mai ușor să-ți iei *la revedere* de la el.

Din nou acele cuvinte la care se gândea mereu Bat: *la revedere*.

Bat nu intenționase să scoată niciun sunet. Știa cât era de important să facă liniște și să

nu se miște dacă nu voia ca Rica să sară din brațele sale. Dar sunetul îi ieși oricum – ascuțit și gălăgios, ca un ciripit, dar mai trist.

Urechile Ricăi zvâcniră și iepuroaica se îndepărtă rapid, printr-o săritură, de adăpostul picioarelor lui Bat și, prin încă două sărituri, dispăru în cușca de plastic lăsând la vedere doar codița albă și pufoasă.

— Mai gândește-te, îi spuse învățătorul. Putem să discutăm despre asta pe parcursul săptămânii. Mai avem timp.

Bat se legăna înainte și înapoi, așa cum făcea uneori atunci când se simțea copleșit. Domnul Grayson spusese că mai era timp, dar lui Bat i se părea că timpul trecea mult, mult prea repede.

CAPITOLUL 2

Un plan perfect

În scurt timp, sala se umplu de zgomot, de culoare, de mirosuri și de mișcare, pe măsură ce colegii lui Bat intrau în clasă.

Maia, care stătea în banca din dreapta lui Bat, mirosea a căpșuni azi.

— Miroși a căpșuni, îi spuse Bat.

— Mi-am luat un șampon nou, răspunse Maia, zâmbind. Ți place?

— Da, răspunse Bat.

— Mulțumesc! spuse Maia.

Era un lucru ciudat de spus – să mulțumești cuiva că îi plăcea ceva. Dar Bat știa că ceea ce zisese o făcuse pe Maia fericită.

— Cu plăcere! îi spuse el.

În jurul lui, copiii râdeau și își deschideau fermoarele la ghiozdane și scaunele lor râcăiau parchetul și creioanele se loveau de pupitre. Era ultima săptămână de școală, la urma urmei. Toată lumea era încântată.

În fine, nu chiar toată lumea, Bat nu era așa de încântat...

Bat făcu tot posibilul să ignore toată agitația și mișcarea, să ignore conversația gălăgioasă din spatele lui dintre Lucia și Ramona despre cât de cald era afară și cum abia așteptau să vină vara, ca să meargă la lac, la piscină și la cinema.

Bat privea fix spre ușa de la intrarea în clasă. Îl aștepta pe Israel.

Ca să facă așteptarea mai ușoară, Bat se concentrează asupra unui plan pe care îl concepusese cu doar câteva minute în urmă, după ce Rica sărise din brațele lui, dar înainte ca elevii să

intre în clasă. Lui Bat i se părea planul perfect. Era sigur că Israel avea să fie de acord cu el. Dar, dacă Israel nu ajungea mai repede în clasă, atunci Bat nu reușea să vorbească cu el înainte de începerea orei de matematică și atunci trebuia să aștepte până la pauză. Iar Bat nu voia să aștepte până la pauză.

Din fericire, Israel apăru chiar atunci. Bat simți cum îl cuprinde un val de ușurare, aproape ca și cum cineva i-ar fi turnat un urcior cu apă caldă pe spate. Toți mușchii i se relaxară; umerii, pe care îi ridicase până aproape de urechi, îi căzură la loc, iar pumnii i se desfăcură pe suprafața pupitrului.

— Salut, Bat! spuse Israel când veni pe culoar către Bat.

— Ar trebui s-o iei tu pe Rica acasă peste vară! spuse Bat într-un suflet, ca să aibă timp să lămurească totul înainte ca domnul Grayson să înceapă ora.

Israel tresări puțin, de parcă Bat vorbise prea tare.

— Poftim? întrebă el.

— Rica are nevoie de un cămin peste vară și ar trebui s-o iei tu ca să pot veni s-o vizitez des. Cred că ai fi un bun stăpân de iepuri și eu te pot ajuta. Bine? Hai să-i spunem domnului Grayson.

Bat începu să se ridice.

— Stai, spuse Israel. Nu mai ții minte? Plec imediat cum se termină școala. Mă duc la vărul meu, Robert, în Canada. O să lipsesc toată luna iunie și o parte din iulie.

Acum că Israel menționează asta, Bat își dădu seama că *ținea* minte. Israel îi spusese lui Bat despre călătorie weekendul trecut, când venise acasă la Bat pentru seara de pizza. Îi povestise lui Bat cât de nerăbdător era să-l vadă pe Robert din nou, ce grozav se distraseră cu doi ani în urmă, când se văzuseră ultima oară, cât de tare era Robert și ce amuzant era.

— Ah..., spuse Bat.

Își simți mușchii tensionându-se. Își simți spatele ridicându-se din nou către urechi.

— Chiar mi-aș dori să nu pleci.

— O să-ți fie dor de mine? întrebă Israel.

Bat ridică privirea de pe suprafața maronie a pupitrului. Se uită la felul în care părul cârlionțat și ciufulit al lui Israel îi înconjură capul ca un halou. Lui Bat avea să-i fie dor de asta.

Se uită la felul în care Israel zâmbea cu toți dinții, aplecându-se în față de parcă abia aștepta răspunsul lui Bat. Lui Bat avea să-i fie dor de asta.

Se uită la tricoul un pic șifonat al lui Israel și la felul în care acesta îl purta, fără să-l bage în pantaloni. Și de asta avea să-i fie dor.

Bat nu dorea să vorbească despre faptul că avea să-i fie dor de Israel. Nu voia să-i fie dor de Israel deloc! Voia ca Israel să rămână în oraș toată vara... și nu doar pentru că-și dorea ca Israel să aibă grijă de Rica pentru ca Bat să poată veni în vizită.

— Da, spuse Bat. O să-mi fie dor de tine. Și Ricăi la fel.